

De Heraut

voor de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 1 Augustus 1920. N°. 2219.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.80 bij vooruitbetaling voor het Buitenland en Ned.-Indië per jaar f 7.20 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f .15.
Advertentie: van 1 tot 5 regels f 1.35, met inbegrip van bewijsnummer, voor elke regel meer f .25. Aanvragen en vermelding van liefdegaven f .12 per regel.

„Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd“.

Zie, ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uwe muren zijn steeds voor Mij.
Jesaja XLIX : 16.

De eenig heilige liefde, waarmee onze God zich zijn uitverkorenen aantrekt, bemint en als aan zijn Goddelijke wezenheid kleven doet, kan niet rijker noch schooner uitgedrukt, dan in het bezielende woord: „Zie, ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd.“ Er staat niet: „Ik heb ze met mijn beide handpalmen gegrepen, en omklemd.“ Wat de Heere hier uitspreekt, gaat veel dieper. Zijn zalige uitverkorenen heeft de Heere in zijn handpalmen gegraveerd. En zulks niet in één van de twee handpalmen, maar in beide handpalmen tegelijk. In die handpalmen staan de namen van Gods geliefde verkorenen als ingesneden. Ze staan er gegraveerd, dat wil zeggen, dat nooit en nimmer de hand Gods zich bewegen kan, of de verkorene heeft aan die Goddelijke beweging deel. Niet met hun wezen staan de uitverkorenen in Gods hand als verborgen, zodat ze er in schillen zouden. Op hun naam, niet op hun wezen komt het hier aan. Dien naam hebben ze niet zich zelf gegeven. Al is 't toch dat we ook in ons aardse leven namen dragen, en van kindsben af met dien doopsnaam opgroeien, niet in dien doopsnaam spreekt zich ons innerlijk bestaan uit. Om in den naam, waarmee we worden aangesproken, ons wezen uit te drukken, moet die naam ons worden toebedeeld door iemand, die ons innerlijk wezen doorgrijpt, die ons tot op den bodem van ons wezen doorgrijpt, en als nu den naam scheppen en ons toevoegen kon waarin dit wezen tot klare uiting komt. Dien naam nu kan de mensch niet zich zelf geven, noch ook kan zulk een wezensnaam door de ouders aan 't kind worden toebedeeld. Een naam die het wezen zal uitdrukken, kan alleen Hij ons toebedeelen, die het wezen zelf schenkt, en het mysterie van dit verborgen wezen in een enkelen klank, in een enkel woord tot klare en heldere uitdrukking kan brengen. Van daar dat nimmer de mensch, 't zij vader of moeder, het uit hen geboren kindeke met zijn wezensnaam benoemen kan. Dat kan Hij alleen, door wiens mogendheid het nieuwe wezen tot aanzijn komt en dit geheel bijzondere en eigenaardige wezen, dat niemand anders draagt, in zijn persoon kan doen uitkomen. Niet alsof wij dan aan dien naam den persoon herkennen zouden, maar in dien zin, dat de Almachtige straks, en dan voor eeuwig, in dien persoon doet opkomen en straks uitkomen, wat Hij als innerlijk wezen voor dien verkorene bestemd heeft.

Om den teedere, heiligen zin van dit Goddelijk geheimenis te verstaan, zult ge steeds met rijke bevrediging Jan Luyken's zielsanige literatuur doorlezen kunnen. Vooral in zijn boekjes „Zien en de Ziel“, een „geestelijke spiegel voor 't gemoed“, verstand Luyken zoo uitnemend de teedere kunst, om het Goddelijke in zijn uitwerking op ons innerlijk zieleleven te doen uitkomen. Steeds was Luyken er op bedacht om alle voorstelling te weren, alsof onze ziel als een tweede, geheel zelfstandig verschijnsel naast of tegenover God zou optreden. Van de onheilgen die verloren gaan, spreken we nu niet, maar eeniglijk van de zalige verkorenen, die „de Heere in zijn beide handpalmen gegraveerd heeft“. In die bezielende uitdrukking toch spreekt zich zoo klaar en duidelijk uit, hoe de verkorene niet een afzonderlijk tweede iets is, dat zich naast of tegenover God stelt, maar hoe er tusschen God en die verkorene ziel een innerlijke band, een teedere samenhang bestaat, die vanzelf te wege brengt, dat we ons de ziel minnen zonder of buiten God kunnen denken, en toch ook bij den nauwesten samenhang tusschen God en de verkorene ziel, aan die ziel steeds een eigen bestaan moeten erkennen, die 't Gode belijft heeft in zijn verkoren kind te doen indringen. Luyken spreekt 't zoo innig en zoo waar uit, dat hij, zoo dikwijls zich zijn zielsbewustzijn tot zijn God wil opheffen, alsware het twee geheel van elkaar onafhankelijke wezens zich naar elkaar toebeogen, en als uitwendig aan elkaar hechten doet. Er is hier geen sprake van een volstrekt gescheiden tweedheid. Er is uitvloeijing van het wezen der verkorenen uit God, en er is omgekeerd een trekken, en als we 't zoo mogen uitdrukken, een zuigen in 't wezen Gods om de saamhoorigheid van de verkorene ziel met zijn heilig innerlijk wezen tot de

teederst denkbare uitdrukking te doen komen.

Wat Jesaja als door den Heere tot hem gesproken betuigt, is juist daarom in zijn wijze van uitdrukking zoo sterk en scherp geformuleerd. Wat de Heere hier uitspreekt staat er niet in enkelvoudige uitdrukking, maar ten volle in het tweevoud. We hooren toch van „de beide handpalmen“. Nu is dit ten deele voorzeker beeldspraak, maar toch moogt ge ook van den anderen kant niet alle vormelijke uitdrukking bij den Heilige wegdenken. Den mensch in het hooge en rijke van zijn verschijning is een beeld, draagt een beeld, vertoont een beeld. Het staat er toch zoo uitdrukkelijk bij: „Laat ons menschen maken naar ons beeld, naar ons gelijkenis.“ Niet de mensch was er eerst, zodat alle uitdrukking die op de gemeenschap van God met zijn menschen kinderen doelt, aan den mensch zou ontleend zijn, en slechts zijdelings op God zou zijn overgebracht. Eer het tegendeel spreekt zich zowel in het Paradijsverhaal, als hier in Jesaja uit. Niet God vindt zijn beeld in den mensch, maar de mensch is alzo het beeld Gods geschapen. In God is naar het oorspronkelijke, en de afgeleide verschijning is uit God op den mensch toegepast. Er ligt daarom niets gewrongens of gedrongens in, als hier van de beide handpalmen gesproken wordt, en betuigt wordt, dat in die beide handpalmen de zaliging van de verkorenen zich als insluit. Vanzelf is in God niets stoffelijks, en mogen we ons in 't Wezen Gods al het eigenaardige en bezielende niet anders dan geestelijk denken. Doch al mogen en kunnen we ons dat alles in het Drieënnig Wezen niet anders dan geestelijk denken, toch is daarom dit geestelijke in God volstrekt niet louter schijn, of overbrenging van hetgeen in ons oorspronkelijk is, op zijn verborgen wezen, maar moet steeds beleiden, dat in God steeds al 't oorspronkelijke is, en dat ook wat aan het wezen zijn vorm geeft, niet van ons uit op God is overgebracht, maar van uit God bij ons insloeg en zoo den aard van ons wezen bepaalde en er den vorm voor aangaf. Niet God is uit ons, maar wij zijn uit God, en dit geldt niet enkel van het wezen, geheel losgedacht van den vorm. Er is geen wezen zonder vorm, en ook het rijke Wezen Gods spreekt zich in zijn creatuur, en wel zeer bepaaldelijk in zijn menselijke en verkoren creatuur uit.

Schending kan hierbij, gelijk vanzelf spreekt, intreden, en is voor wat de verlorenen betreft, van meet af ingetreden op een wijze, die geen hope meer overlaat, en niet anders dan de klare wanhoop liet doorwerken. Maar zelfs in dien ondergang verloochent zich bij den gevallen mensch zijn innerlijke gelijkenis met Gods Wezen niet; alleen is bij de verlorenen wat met die gelijkenis samenhang, in vlak zijn tegendeel omgeslagen, en juist dit maakt den ondergang der verlorenen zoo ontzettend. De verlorenen zouden van hun jammerlot genade kunnen bekomen, zoo het menselijke in hen kon worden te niet gedaan, en zoo alle gelijkheid van trekken met het oorspronkelijke menschenbeeld, gelijk God dat schiep, kon worden vernietigd. Kon de verloren mens terugzinken tot wat een dier is, zoo zou hij aan de doodelijke spanning ontruk worden. Doch juist dit is ondenkbaar. Wie als mensch tot aanzijn is geroepen, kan niet anders dan drager van het Beeld Gods zijn. Alleen maar het kan een gelijkenis worden, die vlak in haar tegendeel omslaat, en nu de majesteit des Heeren als een verterend vuur tot in de verborgenste leden van ons wezen doet ingaan. Evenals de redding tot stand komt door het graven in de beide handpalmen, zoo ook is de helse jammer niet anders dan geheel deze zelfde werking, alleen maar vlak in haar tegendeel verkeerd.

Dr. A. K.

Kootwijks Scholen

In hartelijken dank ontvangen van den heer W. Kooops te Rotterdam van br. v. d. R., f. 1; van den heer A. Sonneveld te Bodegraven, f. 5. Dringend verzoek ik toch Kootwijk's Kerk en Scholen te willen gedenken.

Dr. J. H. HOUTSAGERS, Voorzitter, Arnhem, Velperweg 88.

Uit de Pers.

De Amsterdamse Kerkbede schrijft in haar jongste nummer het volgende:

Ter Generale Synode zijn van allen kant aangelegden voorstellen in verband met de belijdenis der kerken. Allen zijn eenparig in de betuiging hunner

gehechtheid aan den inhoud der Belijdenisschriften. Dit is verblijdend; want, al weten wij dat een dergelijke betuiging nog niet het doorslaand bewijs is van geestelijk leven, toch staat eenigszins vast, dat echt geestelijk leven zeer zeker niet gevonden wordt, waar het fundament der apostelen en profeten wordt losgelaten.

Nogmaals, dat is verblijdend; ook al sluit deze betuiging niet uit, dat mogelijk hier of daar wel elementen schillen, waarvoor men op zijne hoede heeft te zijn. Onze tijd is een tijd, die prat gaat op synthese, en synthese wil zeggen een toelichten, dat er geknabbel wordt aan de belijdenis der waarheid, en tevens een binnenloopen van elementen, die van vreemde herkomst zijn.

Men blijft dus volgen de gouden lijn, die in de Heilige Schriften des Ouden en Nieuwen Testaments haren oorsprong vindt; men blijft belijden met de Apostolische kerken en de kerken der eerste eeuwen, gelijk zij zich uitspreken in hare geloofsommen; men wenscht niets af te doen aan en te veranderen in de formulieren, waarin in de zestiende eeuw de kerken zich hebben geuit.

Dat is een niet genoeg te waardeeren voorrecht. Wel zeiden wij reeds, dat een zuivere belijdenis nog geen waarborg geeft van waarachtig geestelijk leven.

Het belijden met den mond moet niet alleen gepaard gaan met, maar uitvloeisel te zijn van het gelooven met het hart.

Toch zal aan de belijdenis gekend moeten worden in de allerleestste plaats, of iemand waarlijk een discipel is den Heeren.

Dat is zoo kostelijk ook belichaamd in onze Heidelbergse Catechismus.

Hij heet een leerboek en doet ook als zoodanig dienst; maar hij is eigenlijk een belijdenisboek.

De vrager is niet een onderrichter en de antwoordende leerling; aan die veronderstelling beantwoordt het boekje helemaal niet; want dan zoude het hier wel de leerling zijn, die den leeraar onderwijst.

Reeds de aanhef is anders. De belijder wordt ondervraagd aangaande wat hij belijdt; hij treedt op als een die den troost kent en wordt nu geroepen eens te vertellen, waarin zijn troost nu bestaat.

Dan gaat hij verder voort, niet met te verhalen, hoe hij aan den troost gekomen is; onze catechismus geeft geen bekeeringsschetsen.

Maar hier staat het zoo, dat aan dien bekeerde en geloovende nu gevraagd wordt, wat er noodig is, opdat die troost bestendig door hem genoten wordt.

En dan gaat hij spreken van het diepe bederf, dat hem van nature eigen is; van den weg, waarin hij van de schuld verlocht wordt; en van het werk der vernieuwing, dat in hem gewrocht wordt.

Hoe onzinnig is dan niet het beweren van hen, die der Gereformeerde kerk toeschrijven, dat zij in woorden en klanken haar eigenlijke karakter zou zoeken.

Het ware in zekeren zin beneden ons, ons aan zulke beschuldiging veel gelegen te laten liggen, indien wij niet wisten van een spreekwoord: „Iaster maar altijd door; er blijft steeds wat van hangen!“ Indien dat ook niet was, wij trokken er ons niets van aan; huichelaars en naamchristenen liggen niet voor onze rekening, maar zijn vreemdelingen, die zich bij ons hebben binnengedrongen.

In die oude maar niet verouderde, nog steeds van licht doorglansende en van leven uitelende afstukken zijn wij niet documenten, die wij zoo af en toe in een archief eens gaan bewonderen; maar zij blijven ons de belijdenis van de waarheid, welke God ons gaf.

X.

Vooruitgang.

In den tijd toen de „Zeemeeuw“ in de vaart was, was het met zeevaart en zeevaren vrij wat anders gesteld dan thans.

De meeste schepen waren zeilschepen, die lang niet zoo geregeld en zoo snel voeren als onze tegenwoordige stoomschepen. De schepen waren ook veel, veel kleiner dan nu. Enige duizenden menschen tegelijk met één schip te vervoeren kwam toen nog bij niemand op.

Ook de zeevaren waren, zei ik, anders, al is de zee dezelfde gebleven, sinds zij het eerst bevaaren werd.

De weg van Amsterdam naar de Noordzee, om daarbij nu maar in hoofdzaak te blijven, liep van oudsher, van de stad Oostelijk het IJ uit, en dan Noordelijk de Zuiderzee in en verder naar Texel en het Vlie. Die weg voerde over Pampus, een ondiepte of zandbank aan den ingang van het IJ. Zoolang men slechts kleine schepen had hinderde dit minder. Maar toen de groote schepen kwamen met veel diepgang, werd het lastiger en raakte menigmaal een schip vast. Toch moest men het er mee stellen, zelfs vond men er later de scheepskameelen op uit. Dat waren drijvende dokken die de schepen als het ware over Pampus heentilden. Doch op den duur voldeed ook dit niet.

Zoo kwam men, nu een honderd jaar geleden, er toe een kanaal te graven van Amsterdam naar Den Helder. Dit is het bekende Noord-Hollandsche kanaal, dat nog steeds druk bevaaren wordt. Door de groote vaart echter bleek het alras onvoldoende. Amsterdam werd voor groote zeeschepen al moeilijker te bereiken. En zoo sukkelde men voort, tot nu ten zestig jaar geleden besloten werd een kanaal te graven door het duin bij Zandport en Velsen. Zoo werden Noordzee en IJ verenigd, en kreeg men een waterweg, die thans alom bekend is als het Noordzeekanaal. Amsterdam is thans weer een drukbezochte rehaven.

De lezer zal thans kunnen begrijpen wat Hendrik Crul niet zoo aanstonds duidelijk was, hoe het kwam, dat hij een volgenden morgen, wakker wordende, een gevoel kreeg alsof hij zacht heen en weer slingerde. Hij sprong op,

maar op den grond werd dat gevoel niet minder, veelsterker. Weldra bespeurde hij duidelijk, hoe heel het schip trilde en nu eens naar deze dan die zijde omhoog werd gegeven. Hij kon juist niet zeggen, dat dit een aangenaam gevoel wakte, evenmin als het gezicht van glazen en andere voorwerpen, die hingen in plaats van stonden, te einde behoeft te zijn voor omvallen.

Toen hij op het dek verscheen, werd hem duidelijk dat hij zich niet bedrogen had. Het dek scheen zich onder zijn voeten te bewegen. Trouwens alles was in beweging. Soms leek het Hendrik toe, dat de hooge masten een buiging maakten of naar hem toekwamen. Nu eens ging de voorsteven, dan de achtersteven van het schip omhoog, en Hendrik voelde zich lang niet op zijn gemak, te meer niet wijl zware golven tegen het schip aansloegen, die telkens weer door andere werden gevolgd. Zoo iets had hij nog nooit gezien, laat staan meegemaakt.

Was duidelijk: zij waren uit kalmer wateren in de open, volle zee gekomen. De wind woefel en ook daardoor had onze vriend dikwijls moeite om de beenen te blijven. Op de trap van de kajuit scheelde het weinig, of hij had een leelijken val gedaan. Gelukkig wist hij zich nog stevig vast te grijpen, maar hij zou niet alleen zien wat het zegt de groote zee te bevaaren, hij zou het ook ondervinden.

Want een paar uur nadat hij bezig was geweest voornamelijk beneden, gevoelde hij zich plotseling onwel. Alles scheen hem te draaien. Het werd hem groen en geel voor de oogen. Kortom hij was aangegrepen door de veelgeachte zeeziekte, die gelukkig meestal kort duurt, maar bij den zieke een gevoel wekt als ware hij doodkrank. Door duizeling bevangen viel Hendrik op een hoop zakken neer. Twee uur later werd hij daar gevonden en toen naar kool gebracht, waar de scheepsdokter, eigenlijk een plattelands heelmeeester, even naar hem kwam zien, en zei: „Hij zal wel gauw weer opknappen“.

Nu vier of vijf dagen was het ook werkelijk zoo ver. Maar die betrekkelijk korte tijd was voor Hendrik toch van groote betekenis. Voorreest besloot hij nu reeds vast, wat er ook gebeurde mocht, nooit meer louter voor zijn gemoeten op zee te gaan varen. Hij had van dit gemoeten nu reeds alleszins genoeg; wat in een zeeziek mensch te begrijpen is. Toch heeft hij zijn voornemen trouw uitgevoerd.

Maar ook werd hem duidelijk de waarheid van het Bijbelwoord: „Beter is een gebuur, die nabij dan een broeder die ver is“. Niemand kwam in die sombere, vervelende dagen naar hem omzien, als 't niet hoog noodig was; niemand dan de kok, die zich al dadelijk zijn vriend had betoond. En het trof Hendrik, dat de eenige zoover hij wist die op het schip God vreesde, ook de eenige was die naar hem omzag, en hem voorzag van het noodige, al was dat voor zulk een zieke niet bijster veel.

Maar ook kwamen hem nu weer met kracht de woorden in de gedachten, die hem pas zoo bemoedigend hadden, en hij had te noodig. Want allerlei vragen rezen er bij hem op. Wat zou hij, wat zou er van hem worden? Had hij niet dwaas gedaan de lange reis te aanvaarden nu kapitein Klaver niet meeging? Was hij niet een wees die alleen stond in de wereld? Zoo dacht hij voort, tot hij begreep hoe het 't best was alles in den Heeren hand te stellen. En dat leerde hij in de dagen zijner ziekte ook doen.

Later gaf J. A. Wormser een nieuwe zeer verkorte bewerking, die waarschijnlijk ook niet meer verkrijgbaar is en ook niet het eigenlijke boek is. De Duitse titel is: „Der Schulmeister und sein Sohn“.

HOOGENRIK.

Buitenland.

Zwitserland. Internationale Zendingenconferentie. Van 22 tot 28 Juni is in het Château de Crans bij Genève de tweede internationale Zendingenconferentie gehouden. Drie en veertig afgevaardigden zijn tot het bijwonen der vergadering saamgekomen; zij vertegenwoordigden Engeland, Canada, de Vereenigde Staten van N. Amerika, Zwitserland, Noorwegen, Nederland, Zweden, Frankrijk, België, Australië, Duitschland, Zuid-Afrika, Indië en Finland, of beter gezegd, Kerken en Zendingenvereenigingen uit genoemde landen. De uitnodiging tot het bijwonen van die Conferentie geschiedde, om de veranderende omstandigheden, onder welke Zendingen in deze dagen hebben te werken, die het gevolg zijn van den gevoerden oorlog, te bespreken.

Tien jaar geleden werd te Edinburgh een internationale Zendingenconferentie, toen een wereldconferentie genoemd, gehouden. In die vergadering leefde de gedachte, dat het mogelijk was, om bij het leven van 't toenmalig geslacht, of binnen dertig jaar, de geheele niet-christelijke wereld het Evangelie te brengen. Of dit ideaal bereikt had kunnen worden, ook al was de oorlog niet tusschenbeide gekomen, betwijfelen wij.

Wij hopen van de Conferentie te Château de Crans, dat zij krachtig zal optreden voor de Duitse Zendingen, waarvan het meereendeel door de Engelsche regering niet alleen van zijn

arbeidsveld weggenomen, maar ook menigmaal hard bejegend werd.

In elk geval is het reeds veel, dat Fransche en Engelsche Christenen over de komst van Gods Koninkrijk gaan confereren met Duitse belijders des Heeren.

WINKEL.

Officiële Berichten.

Vrije Universiteit.

Werkzaam wachten is moeilijk, maar wanneer gewacht wordt met werkzaam te zijn, is het wachten lastig.

Het schijnt dat sommige broeders met het bezorgen der verslagen wat lang gewacht hebben. Uit een der groote plaatsen van ons land bezorgde dat wachten heel wat klachten.

Aan het Bureau is geen schuld. Hoe groot het aantal verslagen ook moge zijn, er is voor kunnen gezorgd worden dat ze ruim 14 dagen vóór de jaarvergadering bij den correspondent of den bezorger aan huis waren.

Ditmaal werden er geen bewijzen van toegang, en vermoedelijk zullen die ook wel niet meer worden gebruikt. Het verslag is trouwens voldoende om toegelaten te worden, en het werd reeds medegedeeld, 24000 bewijzen van toegang kosten veel geld, terwijl aan de zaal voor de presentielijst is gerogerd.

Het is thans stil in het Universiteitsgebouw, maar aan het Bureau is „alle hens op dek“.

Reeds zijn duizenden kwitantien geschreven, en de legers worden alfabetisch bijgewerkt. Zoodra deze „kunstbewerking“ is afgeloopen, krijgen de broeders correspondenten een afschrift om de bedragen er achter te voegen en zoo mogelijk er nog namen bij te voegen.

Want de propaganda moet voortgaan! Er is nog veel te doen. Er zijn nog tal van personen die gevraagd moeten worden, maar dan ook bereid worden bevonden.

Met grooten dank kan worden bericht dat de H.H. oud-studenten het fonds 1920 niet vergeten. Zoo nu en dan komen nog aanvragen in onze boekjes. Gelukkig dat aan deze aanvragen onmiddellijk kan worden voldaan.

Men meen de proef. De bedoeling is, om behalve gelden bijeen te brengen voor het fonds 1920, het studenten-Studiefonds uit te breiden.

Hulpvereenigingen bewijzen daartoe goeden dienst. Delft, 's Gravenhage, Vlaardingen en Schiedam, om bij Zuid-Holland te blijven, verleen ook goede diensten.

Wie wat meer van een hulp-vereeniging wil weten, schrijve aan het Bureau. Wat een uitstekend arbeidsveld voor onze jongedochters en jongelingen.

De zending heeft haar busjes en Kinderzending-vereenigingen; waarom zou onze eenige Hoogeschool met den Bijbel niet mogen rekenen op hen die zich bekwaamen voor Kerk, Staat en Maatschappij?

Jongedochters en jongelingen, vereenigt u om steun te verleen aan deze hoogeschool. Vraag aan het Bureau de namen van de leden en begunstigers in de plaats uwer inwoning en, behalve op plaatsen waar een hulpvereeniging bestaat, kunt gij u tot de contribuanten wenden om per week, per maand of per drie maanden een kleine contributie te vragen voor het studentenstudiefonds. Elk jaar heeft dat fonds een kleine f 10.000 noodig; wat zou het heerlijk zijn zoo dit bedrag nu eens door de jongeren werd saamgebracht! De A. F. te A. had reeds f 200 voor het fonds 1920 verzameld, maar daar blijft het niet bij. Hij werkt van A-Z en behalve dat er jaarlijks een bedrag komt van f 44 voor het studentenstudiefonds, zal zeker het tweede boekje nog wel een plaats vinden.

Dat is werken waardoor het wachten wordt bekoord.

Ook Ds. de H. die van U naar G. O. vertrok, wil daar het terrein voor het fonds 1920 ontginnen. Zoo moet het gaan, wil het goed gaan; de f 50.000 moet er komen!

Kort verslag van de vergadering der Particuliere Synode van de Gereformeerde Kerken in de provincie Utrecht, gehouden op Woensdag 9 Juni 1920, voormiddag half 10 te Zeist.

De praeses der roepende Kerk van Zeist, Da. Verhoef, opent de vergadering, laat zingen Ps. 138 : 1, leest Hand. 2 : 37-47 en gaat voort in gebed.

De credentiebrieven worden nagezien door Ds. Donner en Ds. Meynen.

Alle classes zijn wettig vertegenwoordigd; van de classis Amersfoort is in plaats van ouderling J. van Leeuwen, diens secundus ouderling Joh. Timmerman van Oud-Loosdrecht aanwezig.

Het moderamen wordt gevormd door Ds. W. Verhoef, Praeses, Ds. J. Brenkelaar, Assessor en Ds. R. E. van Arkel, Scriba.

Voor het persverslag wordt aangewezen Ds. J. Oosterveen.

Op uitnodiging van den Praeses nemen als adviseerende leden zitting Ds. H. Teerink, Deputaat voor art. 13 en broeder J. van Zanten, Quaestor der Synode.

De notulen worden gelezen en vastgesteld. Mededeeling wordt gedaan van ingekomen stukken.

Een missive van den Deputaat tot oefening van het verband tusschen de Gereformeerde Kerken in Nederland en de Theologische faculteit der Vrije Universiteit, wordt voor kennisgeving aangenomen.

Naar aanleiding van een schrijven van Ds. B. v. S. en Ds. P. v. A. besluit de Synode dit

